

Legendary Man of the American West

Sam Bass and His Train Robber Gang

Sam Bass was een bekende bandiet en treinrover die twee bendes leidde tijdens de dagen van het Wilde Westen - de Black Hills Bandits tussen 1876-1877 en de Bass Gang of Texas die opereerde in 1877-1878

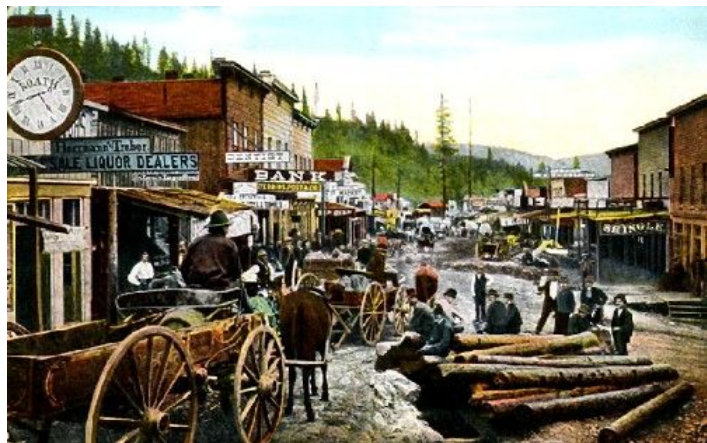
De bekende treinrover werd geboren in Mitchell, Indiana op 21 juli 1851, als dochter van Daniel en Elizabeth Jane Bass. Hij kwam naar Texas toen hij nog weinig meer dan een jongen was en werkte voor sheriff Everhart van Denton County totdat hij volwassen werd. Hoewel hij nog steeds een voorbeeldige en eerlijke jongeman was, kwam Bass in het bezit van een kleine racepony, een kleine zuringmerrie. Op zaterdagavond, toen de meeste buurtjongens el-

kaar ontmoetten in Denton, racete Bass met veel succes met zijn pony. Everhart merkte al snel dat Sam zijn werk begon te verwaarlozen vanwege zijn pony en, wetende waar dit toe zou leiden, adviseerde hij Sam om zijn merrie te verkopen. Bass aarzelde, want hij hield van het dier. Uiteindelijk kwam het zover dat Mr Everhart Sam vertelde dat hij van het paard af moest of zijn baan moest opgeven. Bass stopte prompt en dit was waarschijnlijk het keerpunt in zijn leven.

Bass verliet Denton County in het voorjaar van 1877 en reisde naar San Antonio. Hier

werden veel veehouders verzameld om de voorjaarsveerit naar het noorden te regelen. Joel Collins, die van plan was om een kudde van Uvalde County naar Deadwood, South Dakotate rijden, huurde Bass in als cowboy. Na zes maanden op het spoor bereikte de kudde Deadwood en werd verkocht en alle cowboys werden afbetaald door Collins.

Deadwood

In die periode was Deadwood een grote, wijd open mijnstad. Avonturiers, gokkers, mijnbouw en veehouders vermengden zich allemaal. Hoewel Joel Collins zijn vee op krediet had gekocht en het

grootste deel van het geld dat hij voor hen had ontvangen verschuldigd was aan zijn vrienden in Texas, gokte hij al het geld dat hij voor de kudde had ontvangen.

Toen hij nuchter werd en besefte dat al zijn geld weg was, had hij niet de morele moed om zijn vrienden en schuldeisers thuis onder ogen te komen. Hij werd wanhopig, en met een groep van zijn cowboys, bekend als de Black Hills Bandits, hield hij het op en beroofde verschillende stagecoaches. Deze overvalen brachten Collins heel weinig buit, maar ze begonnen Sam Bass aan zijn criminele carrière

| [The Sam Bass Gang - First Train Robbery in Texas YouTube story](#) |

Enige bekende geauthenticeerde foto van Sam Bass. LR: Sam Bass, Joe Collins, John E. Gardner, Joel Collins.

In de herfst van 1877 verliet Collins, vergezeld door Bass, Jack Davis, Jim Berry, Bill Heftridge en Tom Nixon, Deadwood en dreef naar Ogallala, Nebraska. Hier bedacht, plande en droeg hij een van de meest gedurfde treinovervallen die ooit in de Verenigde Staten tot dan toe hebben plaatsgevonden. Toen alles klaar was, hielden deze zes mannen, zwaar bewapend en gemaskerd, de Union Pacific trein op bij Big Springs, een klein station een paar mijl voorbij Ogallala. De bandieten stapten in de snelauto en bevalen de boodschapper om de kluis te openen. De laatste legde uit dat

de kluis een tijdslot had en alleen aan het einde van de route kon worden geopend. Een van de overvallers begon toen de boodschapper op het hoofd te slaan met een zes-schutter, verklarend dat hij hem zou doden als de kluis niet werd geopend. Bass, altijd vriendelijk van aard, smeekte de man om op te houden en verklaarde dat hij geloofde dat de boodschapper de waarheid sprak. Net toen de overvallers zich aan het voorbereiden waren om de auto zonder dubbeltje te verlaten,

Jim Murphy, Sam Bass and Seaborn Barnes

zag een van hen drie stoute doosjes opgestapeld bij de grote kluis. De nieuwsgierige bandiet greep een kolenpriem en sloeg het deksel van de bovenste doos eraf. Tot zijn grote vreugde en vreugde, legde hij \$20.000 bloot aan glanzende gouden munt! De drie dozen hadden elk een vergelijkbaar bedrag, allemaal in goudstukken van \$ 20.

Sam Bass

Na het plunderen van de dozen gingen de overvallers door de trein en beroofden de passagiers systematisch van ongeveer \$ 1.300. Bij daglicht hadden de bandieten hun buit verborgen en keerden

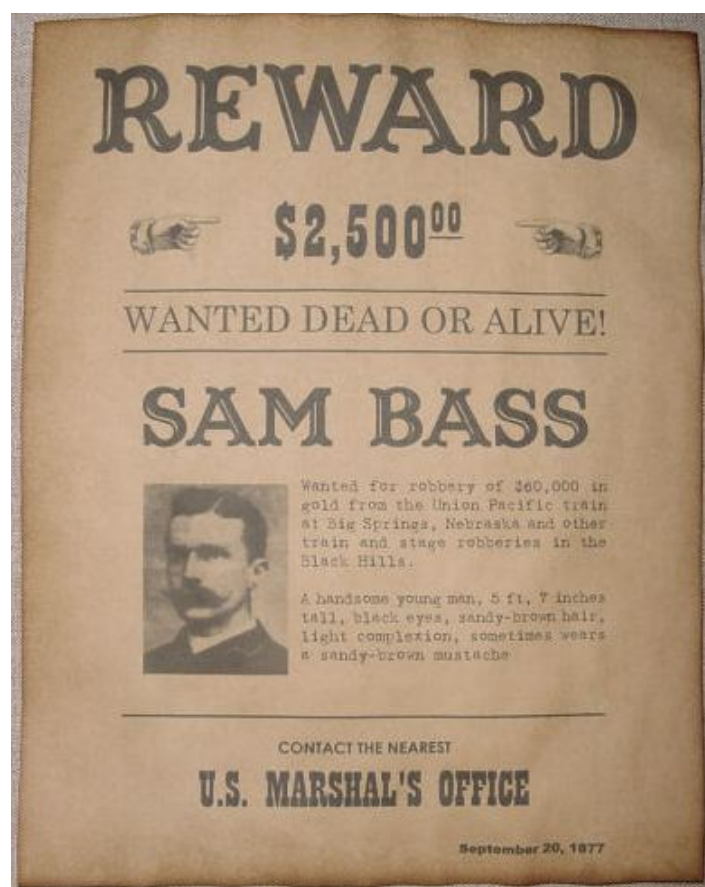
terug naar Ogallala. Ze hingen enkele dagen rond in de stad terwijl spoorwegbeambten, U.S. Deputy Marshals en sheriffsfeesten het land afstruinden naar de treinrovers.

Collins en zijn mannen bezochten een grote algemene merchandise winkel. In deze winkel was een bediende die ooit een uitdrukkelijke boodschapper op de Stille Unie was geweest en die goed bekend was met de ambtenaren van dat bedrijf. Ik ben zijn naam vergeten, maar ik zal hem Moore noemen omwille van de duidelijkheid in mijn verhaal. Natuurlijk was de grote treinroof het gesprek van de dag. Moore sprak met Collins en zijn bende over de overval, en de bandieten verklaarden dat ze zouden helpen jagen op de overvallers als er genoeg geld in zat.

Moore's vermoedens werden gewekt en hij raakte ervan

overtuigd dat Collins en zijn band de echte hold-up mannen waren. Hij zei echter tegen niemand iets over dit geloof, maar hield de mannen nauwlettend in de gaten. Uiteindelijk kwam Collins naar de winkel en vertelde, na het kopen van kleding en proviand, mr. Moore dat hij en zijn metgezellen terug zouden gaan naar Texas en de volgende lente het pad op zouden gaan met een andere kudde vee. Toen Collins een dag weg was, huurde Mr Moore een paard en volgde hem. Hij vond al snel de route die de verdachten reisden, en op de tweede dag kwam Moore plotseling op hen af terwijl ze stopten bij een boerderij langs de weg om iets te eten. Moore kwam voorbij zonder opgemerkt te worden en scheidde zich af in de buurt van het pad. In korte tijd gingen Collins en zijn mannen over en Moore volgde hen tot ze het kamp in gingen. Toen het donker was

kroop de amateurdetective naar de bandieten, maar ze waren gaan slapen en hij leerde niets.

De volgende dag hervatte Moore het spoor. Hij zag hoe de bende hun kamp voor de nacht maakt en kroop opnieuw naar binnen een paar meter van zijn verdachten. De bandieten hadden een groot vuur gebouwd en lachten en praatten. Al snel spreidden ze een deken uit, en tot grote verbazing van Moore brachten ze wat geldzakken naar buiten en legden ze zestigdui-

zend dollar in goud op de deken. Vanuit zijn verborgen positie hoorde hij de overvallers de overvaller praten. Ze verklaarden dat ze niet geloofden dat iemand hen had herkend of verdacht en besloten dat het nu het beste voor hen was om het geld te verdelen, in paren te scheiden en hun weg te gaan. De munt werd gestapeld in zes stapels en elke man ontving \$10.000 in \$20 gouden stukken. Er werd verder besloten dat Collins en Bill Heffridge samen terug zouden reizen naar San Antonio, Texas; Sam Bass en Jack Davis zouden naar Denton County, Texas gaan, terwijl Jim Berry en Tom Nixon zouden terugkeren naar het huis van Berry in Mexico, Missouri.

Zodra Moore het geld had gezien en de plannen van de rovers had gehoord, gleeed hij terug naar zijn paard, zette op en reed dag en nacht om Ogallala te bereiken.

Hij bracht de spoorwegbeambten op de hoogte van wat hij had gezien, gaf de namen en beschrijvingen van de bandieten en hun bestemmingen. Deze informatie werd uitgezonden over het zuiden van Nebraska, Kansas, Indian Territory en Texas. In de voortvluchtige lijst die naar elk van de compagnieën van het Frontier Battalion of Texas Rangers werd gestuurd, werd Sam Bass aldus beschreven: "Vijfentwintig tot zesentwintig jaar oud, 5 voet 7 centimeter hoog, zwart haar, donkerbruine ogen, bruine snor, grote witte tanden, toont ze tijdens het praten; heeft heel weinig te zeggen."

Een paar dagen na de scheiding van de overvallers reden Joel Collins en Bill Heffridge een klein plaatsje in Kansas binnen genaamd Buffalo Station. Ze leidden een roedelpony. Afstappend van hun vermoeide paarden en ze in de schaduw van het winkel-

gebouw laten staan, kwamen de twee mannen de winkel binnen en deden verschillende aankopen. De spoorwegagent zag de vreemden naar boven rijden. Hij had natuurlijk het advies gekregen om op zoek te gaan naar de treinrovers. Hij ging de winkel binnen en was in een tijdje collins in gesprek. Terwijl hij over de overvaller sprak, trok hij zijn zakdoek uit zijn jaszak en legde een brief met zijn naam daarop bloot. De agent was een slimme man. Hij vroeg Collins of hij in het voorjaar geen kudde vee op het pad had gereden. Collins verklaarde dat hij, en uiteindelijk, in antwoord op een directe vraag, toegaf dat zijn naam Collins was.

Vijf of zeshonderd meter van Buffalo Station had een luitenant van het Amerikaanse leger een troep van tien man gekampeerd die op zoek was naar de treinrovers. Zodra Collins en Heffridge weer op

de vlucht waren en hun weg hervatten, rende de agent snel naar het soldatenkamp, wees de bandieten aan de luitenant en verklaarde: "Daar gaan twee van de Union Pacific treinrovers!"

Sam Bass' pistool en een zeldzaam boek over zijn leven. Met dank aan Red McCombs.

De legerofficier zette zijn mannen op en achtervolgde Collins en Heffridge. Toen hij de twee mannen inhaalde, vertelde hij hen dat hun beschrijvingen overeenkwamen met die van enkele treinrovers waar hij naar op zoek was, en verklaarde dat ze terug moesten naar het station en geïdentificeerd moesten worden. Collins lachte om het idee en verklaarde dat hij en zijn metgezel veehouders wa-

ren die terugkeerden naar hun huizen in Texas. Ze draaiden zich met tegenzin om en begonnen terug met de soldaten. Na een paar honderd meter rijden hielden de twee overvallers een gefluisterd gesprek. Plotseling trokken de twee hun pistolen en probeerden zich af te houden van de luitenant en zijn troepen. De bandieten werden onmiddellijk doodgeschoten. Bij het onderzoeken van hun pakketten vonden de soldaten vastgebonden in de benen van een overall \$ 20.000 in goud. Er was geen dollar van het gestolen geld gebruikt en er was geen twijfel over de identiteit van de mannen.

Niet lang nadat ze zich hadden verdeeld in Nebraska, verscheen Jim Berry in zijn huis in Mexico, Missouri. Meteen stortte hij behoorlijk wat geld op de lokale bank en ruilde \$ 3.000 in goud in voor valuta, wat zijn bezit van het

goud verklaarde door te zeggen dat hij een mijn in de Black Hillshad verkocht . In drie of vier dagen hoorde de sheriff van de provincie van Berry's stortingen en belde de bank om het goud van de nieuwe deposant te zien. Zijn vermoeden werd een zekerheid toen hij ontdekte dat hij \$20 goudstukken had gestort.

Word vervolgd in magazine 143

\$1,000 Reward!

WE WILL PAY FIVE HUNDRED DOLLARS FOR THE
Arrest and Detention
UNTIL HE CAN BE REACHED, OF

Tom Nixon,

Alias TOM BARNES, five feet seven or eight inches high, 145 to 150 lbs. weight, 25 years of age, blue-gray eyes, light hair and whiskers; beard not heavy or long; mustache older and longer than beard. He is a blacksmith, and worked at that trade in the Black Hills, last summer; has friends in Minnesota and Indiana. He was one of the robbers of the Union Pacific Train, at Big Springs, Nebraska, on September 18, 1877.

He had about \$10,000 in \$20 Gold pieces of the stolen money in his possession, of the coinage of the San Francisco Mint of 1877. The above reward will be paid for his arrest and detention, and 10 per cent. of all moneys recovered; previous rewards as regards him are withdrawn.

ANY INFORMATION LEADING TO HIS APPREHENSION WILL BE REWARDED. Address,

ALLAN PINKERTON,
191 and 193 Fifth Avenue, CHICAGO, ILLINOIS.
Or, **E. M. MORSMAN,**
Supt. U. P. R. R. Express, OMAHA, NEBRASKA.